

Arrest

nr. 237 747 van 1 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

wettelijk vertegenwoordigd door zijn ouders X- X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 14 oktober 2019 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 26 juni 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen d.d. 2 oktober 2019, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij zijn

verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Op 28 juni 2019 dienden verzoekers ouders in naam van verzoeker en diens broer en zus een verzoek om internationale bescherming in. Op 2 september 2019 vond verzoekers persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal plaats.

Ter staving van het verzoek om internationale bescherming worden de volgende documenten neergelegd: de identiteitskaart van verzoeker en zijn zus, hun paspoorten, de geboorteakte van verzoekers jongere broer en schoolattesten. Tevens wordt een USB-stick voorgelegd met foto's en videobeelden van nieuwsuitzendingen over de algemene situatie in Bagdad.

2.1. Luidens artikel 57/1, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt "Een vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming indient, (...) vermoed dit verzoek eveneens in te dienen namens de hem vergezellende minderjarige vreemdeling(en) over wie hij het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent (op grond van de wet die van toepassing is overeenkomstig artikel 35 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van Internationaal Privaatrecht). Dit vermoeden blijft bestaan tot op het moment dat er een definitieve beslissing met betrekking tot het verzoek om internationale bescherming wordt genomen, zelfs indien de hiervoor vermelde minderjarige vreemdeling intussen de meerderjarigheid heeft bereikt."

2.2. Artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen werden genomen, bepaalt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten."

3. In de bestreden beslissing, waarbij verzoekers verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, stelt de commissaris-generaal vast dat uit het administratief dossier blijkt dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker deels berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming, waarvoor de beslissing definitief is. Verzoekers moeder verwijst immers, zo luidt de beslissing, nog steeds naar het feit dat zij problemen zouden kunnen ondervinden met het Mehdi leger omwille van de werkzaamheden van haar schoonbroer W. voor een Amerikaanse organisatie. De commissaris-generaal voegt er vervolgens aan toe dat verzoekers ouders er evenwel niet in geslaagd zijn aannemelijk te maken dat ze een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie koesteren of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet lopen. Bijgevolg kan, aldus de commissaris-generaal, evenmin aangenomen worden dat verzoeker, op basis van dezelfde motieven, wel een nood aan bescherming aannemelijk zou maken.

De commissaris-generaal acht het voorts opmerkelijk dat enkel in naam van verzoeker en diens broer en zus een verzoek werd ingediend, zonder dat hun ouders in eigen naam een nieuw verzoek indienden. De vaststelling dat verzoekers ouders er tot op heden niet voor kozen een nieuw verzoek in te dienen, ondermijnt naar het oordeel van de commissaris-generaal dan ook de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging en doet, zo voegt de commissaris-generaal eraan toe, ook het vermoeden rijzen dat de ouders van verzoekers de mogelijkheid om hun minderjarige kinderen een persoonlijk verzoek om internationale bescherming te laten indienen gebruiken ten einde het recht op opvang, dan wel het verblijf van hun gezin op het Belgisch grondgebied te verlengen.

Betreffende de door verzoeker (alook zijn moeder) aangehaalde vrees voor de algemene situatie in Irak, waarbij wordt verwezen naar ontvoeringen en moorden die er willekeurig plaatsvinden, wordt in de beslissing opgemerkt dat dit een te algemeen gegeven is en niet op een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie wijst.

Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat hij in België wil blijven bij zijn vrienden op school en de verklaringen van diens moeder dat het verzoeker niet zal lukken om in Irak naar school te gaan aangezien hij geen Arabisch kan lezen of schrijven en waarbij zij opmerkt dat de kwaliteit van het onderwijs in België bovendien ook veel beter is en de kinderen gewend zijn aan het systeem hier, wordt

gesteld dat dit geen uitstaans heeft met verzoekers asielmotieven en geenszins van die aard is om een ander licht te werpen op bovenstaande bevindingen. Dit ressorteert, zo luidt het, niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin onder het toepassingsgebied van de regelgeving inzake de subsidiaire bescherming.

Dat verzoekers jongere broer geen nationaliteit zou hebben aangezien hij in België is geboren, kan tevens niet worden hardgemaakt, aldus de commissaris-generaal die erop wijst dat de ouders van verzoeker simpelweg nalieten hem te registeren bij de Iraakse ambassade. Wat de verklaringen van verzoekers moeder hieromtrent betreft, wordt verwezen naar het gegeven dat verzoekers ouders er niet in slaagden hun problemen met Iraakse milities/de Iraakse autoriteiten aannemelijk te maken. Bovendien, zo wordt hier in de beslissing aan toegevoegd, verlieten ze Irak op een legale manier met gebruik van hun eigen paspoort, hetgeen op zich onverenigbaar is met een vrees voor de Iraakse autoriteiten. De commissaris-generaal wijst tevens op informatie aan het administratieve dossier toegevoegd waaruit blijkt dat volgens de Iraakse wetgeving een kind dat wordt geboren uit een Iraakse vader en/of moeder als Iraaks wordt beschouwd.

De voorgelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

Verder wordt op grond van informatie door het Commissariaat-generaal aan het administratief dossier gevoegd, vastgesteld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker laat, zo wordt geoordeeld, na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad en de commissaris-generaal beschikt, zo stelt hij, evenmin over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Aldus blijkt, zo besluit de commissaris-generaal, dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen. In fine van de beslissing wordt nog opgemerkt dat ook het verzoek om internationale bescherming van verzoekers broer en zus eveneens niet-ontvankelijk werden verklaard.

4.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het beknopt herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoeker(s raadsman) ontkent niet dat zijn verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders, die verklaarden het Mehdi-leger te vrezen, werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. X van 30 juli 2018 omdat de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten en vervolgingsvrees niet geloofwaardig noch actueel werden bevonden en niet blijkt dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In zijn verzoekschrift "wenst verzoekende partij op te merken dat hij verwesterd is. Verzoeker is al sinds 21/08/2015 in België. Verzoeker spreekt Nederlands. Verzoeker kan geen Arabisch lezen of schrijven."

De Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het formuleren van enkele zeer algemene beweringen en het verwijzen naar louter algemene informatie gevoegd bij het verzoekschrift die geen betrekking heeft op zijn persoon(lijke situatie), terwijl verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging in concreto aannemelijk dient te maken, doch hij blijft desbetreffend in gebreke. Verzoeker

brengt geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij in zijn land van herkomst Irak omwille van zijn verblijf in Europa (anders) gepercipieerd en geviseerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier concreet aan dat zijn verblijf hier gedurende enkele jaren voor hem risico's inhoudt en dat hij zijn leven niet zou kunnen verderzetten met zijn familie in Irak.

De Raad wijst er bijkomend op dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven en/of dat bijvoorbeeld onderwijs en/of andere voorzieningen niet op eenzelfde niveau voorhanden zijn als in het gastland, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden, waarbij aangenomen wordt dat verzoekers jonge leeftijd dit /een dergelijk proces vergemakkelijkt.

Wat de stelling in het verzoekschrift betreft dat verzoeker "zal bij terugkeer naar Irak problemen ondervinden, onder meer op het vlak van onderwijs omdat het onderwijssysteem in Irak actueel niet van dien aard is dat zij hiernaar kunnen terugkeren, mede gelet op het feit omdat verzoeker zo lang uit Irak al weg is", merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoont en uit de door hem bijgebrachte informatie niet blijkt dat hij in Irak en meer bepaald in de regio van herkomst Bagdad omwille van een van de criteria in het Vluchtelingenverdrag geen toegang tot het onderwijssysteem zou hebben. Voorts merkt de Raad op dat het feit dat men een bepaalde taal niet kan/beheerst en deze dient aan te leren geenszins een element betreft waaruit een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade blijkt. Ook meent de Raad dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat indien nodig verzoeker snel de Arabische taal zal kunnen aanleren, gelet op diens zeer jonge leeftijd en het feit dat zijn ouders deze taal als moedertaal spreken. De Raad voegt hier nog aan toe dat wat het opgeworpen kwaliteitsverschil tussen het onderwijs in Irak en het Belgische onderwijs betreft, een eventueel kwaliteitsverschil geen verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico's die (minderjarige) kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst kunnen lopen, om een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, doch er dient rekening te worden gehouden met de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. Verzoeker slaagt er niet in om, middels concrete en overtuigende elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie, een dergelijke vrees of risico in concreto aannemelijk te maken. De Raad ontwaart evenmin zulke elementen.

4.4. Met betrekking tot het feit dat verzoekers broertje niet over de Iraakse nationaliteit beschikt, wordt in de bestreden beslissing op goede grond als volgt geoordeeld: "Ook dat uw broer geen nationaliteit zou hebben aangezien hij in België werd geboren, kan niet worden hardgemaakt. Uw ouders lieten simpelweg na hem te registeren bij de Iraakse ambassade. Uw moeder beweert dat ze dit niet deden aangezien ze Belgische documenten voor uw broer en de rest van uw gezinsleden wilden verkrijgen en dus geen nood hadden aan Iraakse documenten voor hem (CGVS X p.2). Bovendien verwijst ze naar het feit dat ze uit Irak vertrokken omdat ze geviseerd werden door milities, dewelke binnen de Iraakse autoriteiten actief zijn (CGVS X p.10). Zoals hierboven reeds werd opgemerkt slaagden uw ouders er niet in deze problemen aannemelijk te maken. Bovendien verlieten jullie Irak op legale manier met gebruik van jullie eigen paspoort, hetgeen op zich onverenigbaar is met een vrees voor de Iraakse autoriteiten (CGVS X p.5). Uit informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt overigens dat volgens de Iraakse wetgeving een kind dat wordt geboren uit een Iraakse vader en/of moeder als Iraaks wordt beschouwd."

Verzoeker werpt geen ander licht op voormelde vaststelling, welke bovendien niet op zijn persoon betrekking heeft. Met een louter en kort citaat uit algemene informatie omtrent het feit dat volgens UNHCR in Irak "displaced Iraqis" bijstand behoeven in het verkrijgen van nieuwe burgerlijke documenten, toont verzoeker niet aan dat er tot op heden door zijn ouders al enige inspanning zou zijn gedaan om zijn broertje bij de Iraakse ambassade/autoriteiten als Iraaks staatsburger te laten registeren. Dat dit niet mogelijk zou zijn, wordt aldus niet in concreto aannemelijk gemaakt. Dat verzoekers jongere broer, zoon van Iraakse staatsburgers, nog geen Iraakse nationaliteit heeft, valt louter aan verzoekers ouders toe te schrijven. Het tegendeel wordt niet bewezen.

4.5. In weerwil van verzoekers (raadsman zijn) huidige verzuchtingen, werd door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met zijn "specifieke situatie van minderjarige

verzoeker”, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en de bestreden beslissing. Verzoeker, die in zijn verzoekschrift op een veeleer theoretische wijze strooit met allerlei bepalingen inzake het hoger belang van het kind, slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen.

De Raad benadrukt dat – daargelaten de vraag naar de directe werking van de ingeroepen bepaling van het Kinderrechtenverdrag –de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarbij in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede grond heeft vastgesteld dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen en aldus correct toepassing kon maken van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk. Het Hof oordeelde hierin –het betrof een zaak van gezinshereniging- dat het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, *Berisha v. Switzerland*, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland).”

4.6. Verzoeker bekritiseert verder, doch brengt geen concrete en valabele elementen bij die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op grond van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd het volgende wordt vastgesteld en besloten: “De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar verzoeker, die zich “door deze onbegrijpelijke en onrechtvaardige beoordeling ernstig gegriefd” acht, kritiek uit op elementen die nergens in de bestreden beslissing staan en uit niets in de bestreden beslissing kunnen worden afgeleid, zoals o.a. waar hij van (het doorgaan van) het openbare leven in de Iraakse hoofdstad gewag maakt en meent dat de commissaris-generaal een bijkomende voorwaarde aan de beoordeling aan artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toevoegt door over de aan- dan wel afwezigheid van een openbaar leven te spreken en voorts waar hij de vermeende gevolgtrekking van de commissaris-generaal omtrent het feit dat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen hekelt, is zijn betoog ter zake niet dienstig. “Huidig argument raakt bijgevolg kant noch wal”, zoals hij het zelf in het verzoekschrift omschrijft, doch waarbij hij evenwel zelf dus geheel de mist ingaat door zaken aan te kaarten die niet/nergens in de bestreden beslissing staan. Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het beleid van het Commissariaat-generaal inzake Bagdad in de periode 2014-2015 en zijn stelling dat “Indien de Commissaris-generaal meent dat er toch een verandering in Bagdad aanwezig is, die ook de verandering in haar beleid rechtvaardigt, dient ze dit uitgebreid te motiveren”, kan de Raad slechts vaststellen dat dit ook effectief is gebeurd, nu de commissaris-generaal zijn actuele analyse en beoordeling omtrent Bagdad op grond van de recente informatie waarover hij beschikt uitgebreid en omstandig heeft gemotiveerd. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt hoe dan ook, los van voorgaande overwegingen met betrekking tot het feit dat hij in zijn verzoekschrift op bepaalde punten de bal mislaat, deze motivering op generlei wijze. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie, in de mate deze betrekking heeft op de

veiligheidssituatie in Bagdad, ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Verzoeker wijst nog op zijn jonge leeftijd en minderjarigheid, doch dit element kan naar het oordeel van de Raad niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat derhalve na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt de Raad over elementen die er op wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

4.7. Waar verzoeker verwijst naar de artikelen 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat artikel 13 van het EVRM het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. Verzoeker toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu hem de mogelijkheid geboden werd de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tot slot is verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5. *Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen.*

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft verzoekende partij Y.H.K.S. (voorts 'verzoekende partij'), vertegenwoordigd door haar ouders, een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In haar pleitnota van 26 juni 2020 merkt verzoekende partij vooreerst op dat zij wenst te volharden in de motieven die werden ontwikkeld in het verzoekschrift.

Verzoekende partij is voorts van mening dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat "de nood aan subsidiaire bescherming door verzoeker, voldoende werd onderzocht". Ze wijst erop dat de veiligheidssituatie in Bagdad zeer precair is en dat dit niet wordt betwist door het Commissariaat-generaal. Echter, zo vervolgt verzoekende partij, "blijkt niet dat er hiernaar een grondig onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus werd gevoerd, noch werd er rekening gehouden met de leeftijd van de jonge verzoeker". Verzoekende partij stelt dat de gehele context dient beoordeeld te worden, maar dat dit niet gebeurd is door het Commissariaat-generaal. Ze wijst erop dat de commissaris-generaal conform zijn onderzoeksplicht er toe gehouden is om met alle pertinente feiten rekening te houden en dat door dit niet te doen, hij het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Verzoekende partij wijst op informatie opgenomen in de COI Focus van de verwerende partij van 20 maart 2020 waaruit blijkt, zo oppert ze, dat er drie hoofdpunten zijn waarmee de stad Bagdad geconfronteerd wordt: (...) (verzoekende partij citeert). Uit de COI Focus blijkt aldus dat de precaire veiligheidssituatie in Bagdad wel degelijk een grond vormt voor een onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming, gelet op haar nog zeer jonge leeftijd, aldus verzoekende partij die hieraan toevoegt dat dit *in casu* niet is gebeurd. Ook blijkt volgens verzoekende partij uit de *Country Police and Information Note Iraq: Security and humanitarian situation* van mei 2020 dat een terugkeer naar Irak ervoor kan zorgen dat mensen in een onmenselijke en vernederende situatie terechtkomen: (...) (citeert). Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat hiermee rekening wordt gehouden, aldus verzoekende partij die meent dat het gelet op haar kwetsbaar profiel als minderjarige noodzakelijk is dat hier een grondig onderzoek naar gevoerd wordt.

Verzoekende partij wenst verder ook te wijzen op het gebrek aan onderwijs in Irak, wat nog, zo luidt de pleitnota, nog sterker een gevolg zal hebben voor verzoekende partij omwille van haar gebrek van de Arabische taal: (...) (citeert). Verzoekende partij meent dat deze recente informatie opnieuw haar vrees bevestigt die zij heeft bij een actuele terugkeer naar Irak. Geenszins kan er, zo luidt het in de pleitnota, geoordeeld worden dat een terugkeer in het hoger belang van het kind is, wat nochtans de primordiale overweging dient te zijn bij het nemen van een beslissing omtrent een verzoek om internationale

bescherming van een minderjarige. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op, aldus verzoekende partij.

Volgens verzoekende partij blijkt duidelijk uit de bestreden beslissing dat het Commissariaat-generaal onvoldoende de algemene context in Bagdad en haar kwetsbaar profiel van minderjarige in rekening heeft gebracht. *“Verzoekers hadden wel degelijk erkend dienen te worden overeenkomstig het artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet”* en *“een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op”*, zo besluit verzoekende partij haar pleitnota.

3.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voormelde pleitnota, waarin ze in grote lijnen haar verzoekschrift herhaalt -de pleitnota houdt in wezen een beknopte samenvatting in van het verzoekschrift-, geen concrete en valabele argumenten bijbrengt die afbreuk vermogen te doen aan de grond in de beschikking van 15 juni 2020 of die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

3.2.2. De Raad benadrukt vooreerst de grond in voormelde beschikking, en stelt vast dat hier in de pleitnota niet in het minst op wordt ingegaan, waar wordt opgemerkt:

“Verzoeker(s raadsman) ontkent niet dat zijn verzoek om internationale bescherming grotendeels berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhaalden ter staving van hun verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ouders, die verklaarden het Mehdi-leger te vrezen, werd geweigerd bij ’s Raads arrest nr. 207 333 van 30 juli 2018 omdat de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten en vervolgingsvrees niet geloofwaardig noch actueel werden bevonden en niet blijkt dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

3.2.3. Verzoekende partij gaat voorts in haar pleitnota niet of nauwelijks *in concreto* in op, minstens laat zij geheel na dienstige elementen aan te brengen die een ander licht kunnen werpen op de grond in de beschikking van 15 juni 2020 waar het volgende wordt vastgesteld:

“Wat de stelling in het verzoekschrift betreft dat verzoeker “zal bij terugkeer naar Irak problemen ondervinden, onder meer op het vlak van onderwijs omdat het onderwijssysteem in Irak actueel niet van dien aard is dat zij hiernaar kunnen terugkeren, mede gelet op het feit omdat verzoeker zo lang uit Irak al weg is”, merkt de Raad op dat verzoeker geenszins aantoont en uit de door hem bijgebrachte informatie niet blijkt dat hij in Irak en meer bepaald in de regio van herkomst Bagdad omwille van een van de criteria in het Vluchtelingenverdrag geen toegang tot het onderwijssysteem zou hebben. Voorts merkt de Raad op dat het feit dat men een bepaalde taal niet kan/beheerst en deze dient aan te leren geenszins een element betreft waaruit een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade blijkt. Ook meent de Raad dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat indien nodig verzoeker snel de Arabische taal zal kunnen aanleren, gelet op diens zeer jonge leeftijd en het feit dat zijn ouders deze taal als moedertaal spreken. De Raad voegt hier nog aan toe dat wat het opgeworpen kwaliteitsverschil tussen het onderwijs in Irak en het Belgische onderwijs betreft, een eventueel kwaliteitsverschil geen verband houdt met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie omtrent de risico’s die (minderjarige) kinderen bij een terugkeer naar hun land van herkomst kunnen lopen, om een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken, doch er dient rekening te worden gehouden met de individuele en concrete omstandigheden eigen aan elke zaak. Verzoeker slaagt er niet in om, middels concrete en overtuigende elementen met betrekking tot zijn persoonlijke situatie, een dergelijke vrees of risico in concreto aannemelijk te maken. De Raad ontwaart evenmin zulke elementen.”

3.2.4. Verder wijst verzoekende partij opnieuw en op zeer algemene wijze op haar jonge leeftijd en kwetsbaar profiel, waarbij ze haar kritiek uit het verzoekschrift herhaalt als zou hier geen rekening mee zijn gehouden, doch zij ontkracht, noch weerlegt (met het louter beknopt herhalen van eerder opgeworpen argumenten) geenszins de grond in voornoemde beschikking waar in dit verband wordt opgemerkt als volgt: *“In weerwil van verzoekers (raadsman zijn) huidige verzuchtingen, werd door de commissaris-generaal wel degelijk en afdoende rekening gehouden met zijn “specifieke situatie van minderjarige verzoeker”, zo blijkt uit de gegevens in het administratief dossier en de bestreden beslissing. Verzoeker, die in zijn verzoekschrift op een veeleer theoretische wijze strooit met allerlei bepalingen inzake het hoger belang van het kind, slaagt er niet in het tegendeel aan te tonen.*

De Raad benadrukt dat – daargelaten de vraag naar de directe werking van de ingeroepen bepaling van het Kinderrechtenverdrag –de algemene bepaling dat het hogere belang van het kind de eerste

overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarbij in casu de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede grond heeft vastgesteld dat verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen en aldus correct toepassing kon maken van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Ten overvloede wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk. Het Hof oordeelde hierin –het betrof een zaak van gezinshereniging- dat het belang van het kind geen “troefkaart” kan zijn om elk kind tot verblijf te moeten toelaten (EHRM 8 maart 2016, nr. 25960/13, I.A.A. e.a. v. Verenigd Koninkrijk; “while the Court has held that the best interests of the child is a “paramount” consideration, it cannot be a “trump card” which requires the admission of all children who would be better off living in a Contracting State (see, for example, *Berisha v. Switzerland*, cited above, in which the Court found no violation of Article 8 even though the domestic courts accepted that it would be in the children’s best interests to remain in Switzerland).”

3.2.5. Verzoekende partij benadrukt daarnaast in haar pleitnota opnieuw de veiligheidssituatie in Bagdad, waarbij zij o.a. laat gelden dat blijkens de COI Focus “de precaire veiligheidssituatie in Bagdad wel degelijk een grond vormt voor een onderzoek naar de nood aan subsidiaire bescherming, gelet op nog zeer jonge leeftijd van de verzoeker. Dat dit in casu niet gebeurd is.” Volgens verzoekende partij blijkt niet dat, wat de precaire veiligheidssituatie in Bagdad betreft, dienaangaande een grondig onderzoek naar de subsidiaire beschermingsstatus werd gevoerd, noch werd er naar haar mening rekening gehouden met haar jonge leeftijd.

Verzoekende partij verliest uit het oog dat zij vergezeld is van haar familie. Verzoekende partij slaagt er met haar algemene argumentatie en kritiek, welke in wezen een herhaling is van hetgeen ze eerder in dit verband in haar verzoekschrift aanvoerde, echter geenszins in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking van 15 juni 2020 waar dienaangaande wordt overwogen:

“Verzoeker bekritiseert verder, doch brengt geen concrete en valabele elementen bij die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de motivering in de bestreden beslissing waarbij op grond van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd het volgende wordt vastgesteld en besloten: “De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Waar verzoeker, die zich “door deze onbegrijpelijke en onrechtvaardige beoordeling ernstig gegriefd” acht, kritiek uit op elementen die nergens in de bestreden beslissing staan en uit niets in de bestreden beslissing kunnen worden afgeleid, zoals o.a. waar hij van (het doorgaan van) het openbare leven in de Iraakse hoofdstad gewag maakt en meent dat de commissaris-generaal een bijkomende voorwaarde aan de beoordeling aan artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toevoegt door over de aan- dan wel afwezigheid van een openbaar leven te spreken en voorts waar hij de vermeende gevolgtrekking van de commissaris-generaal omtrent het feit dat intern ontheemden hun eigen oorlogsgebied ontvluchten en in Bagdad terecht komen hekelt, is zijn betoog ter zake niet dienstig. “Huidig argument raakt bijgevolg kant noch wal”, zoals hij het zelf in het verzoekschrift omschrijft, doch waarbij hij evenwel zelf dus geheel de mist ingaat door zaken aan te kaarten die niet/nergens in de bestreden beslissing staan. Met betrekking tot verzoekers verwijzing naar het beleid van het Commissariaat-generaal inzake Bagdad in de periode 2014-2015 en zijn stelling dat “Indien de Commissaris-generaal meent dat er toch

een verandering in Bagdad aanwezig is, die ook de verandering in haar beleid rechtvaardigt, dient ze dit uitgebreid te motiveren”, kan de Raad slechts vaststellen dat dit ook effectief is gebeurd, nu de commissaris-generaal zijn actuele analyse en beoordeling omtrent Bagdad op grond van de recente informatie waarover hij beschikt uitgebreid en omstandig heeft gemotiveerd. Verzoeker ontkracht, noch weerlegt hoe dan ook, los van voorgaande overwegingen met betrekking tot het feit dat hij in zijn verzoekschrift op bepaalde punten de bal mislaat, deze motivering op generlei wijze. De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie, in de mate deze betrekking heeft op de veiligheidssituatie in Bagdad, ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Verzoeker wijst nog op zijn jonge leeftijd en minderjarigheid, doch dit element kan naar het oordeel van de Raad niet bestempeld worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat verzoeker, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Verzoeker laat derhalve na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt de Raad over elementen die er op wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Het door verzoekende partij louter opnieuw verwijzen naar de informatie van het Commissariaat-generaal vervat in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad is geenszins van aard het voorgaande in een ander daglicht te plaatsen. In weerwil van verzoekende partij haar algemene verzuchtingen wordt aldus wel degelijk en afdoende rekening gehouden met, zoals zij het aanduidt, “*de algemene context in Bagdad en het kwetsbaar profiel van de minderjarige*”. Verzoekende partij slaagt er evenwel niet in hetgeen dienaangaande in de beschikking van 15 juni 2020 wordt vastgesteld, net als de overige in de beschikking opgenomen gronden, te weerleggen of ontkrachten.

3.2.6. Het louter op algemene wijze verwijzen naar algemene informatie, zoals *in casu* verzoekende partij naar een bij haar pleitnota gevoegd uittreksel uit het rapport “*Country Policy and Information Note Iraq: Security and humanitarian situation*” van het Britse Home Office, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen uiteengezet in haar verzoekschrift, zonder echter voor het overige in te gaan op en daadwerkelijk concrete en valabele opmerkingen met betrekking tot de grond in de voormelde beschikking te formuleren. Ze brengt geen concrete en pertinente elementen bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond ontkrachten of weerleggen.

4. Bijgevolg wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 15 juni 2020 aangevoerde grond. De Raad treedt dan ook, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen. Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met recht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming en dient het onderhavige beroep te worden verworpen.

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS